

Izhaja:

10. in 25. vsakega
mesca.

MIR.

Velja:

za celo leto 1 gold.
za pol leta 50 kr.

Dopisi naj se frankujejo.
Rokopisi se ne vračajo.

Denar naj se pošilja pod
napisom: Izdajatelju
„Mira“.

Vsakemu svoje!

Leto IV.

V Celovci 10. aprila 1885.

Št. 7.

Volimo kakor katoliški kristjani!

Telesna mati, slovenska mati nas je rodila, da kakor Slovenci spolnujemo svoje dolžnosti na tej zemlji.

Pa mi nismo stvarjeni samo za to zemljo, mi nismo samo zemljani, mi smo ustvarjeni tudi za nebesa, tedaj smo tudi nebeščani. Krstila in v nebeščane prerodila pa nas je druga, duhovna mati, — sv. katoliška cerkev. Kakor pa so nebesa veliko več vredna mimo te zemlje, tako nam mora sv. vera biti še bolj pri sreči, kakor slovenski jezik; saj vemo, da le z lučjo sv. vere zamoremo priti do neskončno srečnih nebes. Zato je naša prva dolžnost, da volimo kakor katoliški kristjani! Mi moramo in smemo voliti le take može, o katerih dobro vemo, da nikoli ne bojo zatajili sv. vere, temveč da bojo skušali, spraviti jo le zmirom v večo čast in veljavo.

Liberalcev ne smemo voliti. Oni sami ne marajo dosti za katoliško vero, ogibljejo se cerkve, obirajo duhovnike in odvrčajo mladenče od duhovnega stanja; pogosto se še norčujejo iz svetih reči; zato si pa izberejo zmirom takega poslanca, kateri je njihovih misli. Saj so 20 let vladali liberalni poslanci, in še zdaj se z grozo spominjajo vsi narodi na tisto žalostno dobo. Takrat so liberalni, večidel judovski časniki tako obirali in grdili duhovnike, da je bil mešnik najbolj zavržen in zaničevan človek na svetu. Pogodbo ali konkordat naše države s sv. očetom papežem v Rimu so kar raztrgali in sv. očeta še prašali niso ali jim je to prav ali ne. V šolah so duhovnikom vzeli vso oblast. Na višjih realnih šolah so krščanski nauk kar odpravili; na malih šolah po deželi pa so dovolili eno, k večem borni dve uri na teden za krščanski nauk. Odpravili so šolske meše in šolarske procesije. Liberalne šolske postave nas še zdaj hudo tlačijo. Za revne ljudi je hudo breme, da morajo otroke po osem let pošiljati v šolo.

Pa tudi to boli pobožne kmete, da je v šoli premalo krščanskega duha in da učitelji po največ krajih ne vodijo več otrok v cerkev. Liberalci izrejajo učitelje v takem duhu, da mnogi učitelji ne hodijo več v cerkev. Ali bo tak izredil otroke v krščanskem duhu? Mnogi učitelji so tudi tako visoki, da nočejo več orgljati, in uboge občine morajo rediti in plačati posebnega človeka, da jim v cerkvi orglja. Za vse te „dobrete“ se imamo zahvaliti liberalnim poslancem!

Uganjali pa so liberalci še druge burke. Dovolili so, da se sme ženiti vsak berač, lačne otroke pa naj redi soseska! Taki otroci zrastejo pogosto tudi brez krščanskega poduka. Tudi so naredili postavo, da ni treba poroke pred oltarjem, da tedaj sv. zakona ni treba, in spoznali so, da poroka ravno tako velja, če moža in ženo zveže župan.

S takimi postavami so tratili ljubi čas v državnem zboru na Dunaji; pri tem pa niso videli in niso hoteli videti, kako je pojemala med ljudstvom vera, poštenost, lepo življenje, pokorščina proti starišem in gosposkam, in kako so se začele goditi take strašne reči, o katerih prej nismo nič slišali. Saj človek brez vere je pripravljen za vsako hudobijo.

Ko so ljudje videli, kako liberalci slabo gospodarijo in vladajo, začeli so jih popuščati in volili so rajši krščanske, katoliške poslance, ki jih imenujemo tudi konservativce. Najprej so liberalce podrli na Tirolskem in na Kranjskem; potem pa na Češkem in Moravskem, v Dalmaciji, na Štajerskem, Solnograškem in v zgornji Avstriji. Na Poljskem (v Galiciji) pa liberalci še nikoli niso imeli moči in veljave. Zdaj imajo liberalci samo tri dežele še v polni oblasti, namreč spodnjo Avstrijo z Dunajem, Šlezijo in — Koroško.

Pa tudi na Koroškem se obrača že na boljše. Tri lepe in velike doline: podjunska, rožna in labudska, so pokazale že pri lanskih volitvah, da nočejo več liberalcem delati tlake. Zdaj se giblje pa tudi že na Zili in v Celovski okolici.

Zato, ljubi Slovenci, če hočete, da se povrne v našo deželo stara poštenost, stara pobožnost, stara bratovska ljubezen in staro pošteno veselje, potem morate trdno stati na naši strani, liberalcem dati slovo, voliti pa prave, poštene, krščanske može za svoje poslance.

Kaj nam poročajo prijatelji naši?

Iz Celovca. (Stara basen in stara klobasa.) Stara basen pripoveduje, da je svoje dni lesica prav lepo pridigovala. Gosi so zijale in dokaj zvesto poslušale zvito lesico. Kako žalostna se je pa godila abotnim gosem, znano je menda vsem: lesica je vjela eno za drugo in sčasoma vse pohrustala. Ta stara basen mi je prišla na misel, ko sem v „Deutsche Zeitung“ in „Freie Stimmen“ bral, kako lepo je nek gospod Wieser v Skofidvoru pri Timencah pridigoval svojim slovenskim sosedom. Ta gospod je nemške rodo-

vine, pa njegov oče — trd Nemeec — je kupil neko hišo v Škofidvoru in tukaj se je mladi Wieser naučil tudi slovenskega jezika. Napravil je gostilnico, dobil tudi pošto in štacuno in tako mu nosijo Slovenci svoje krvave groše. Z denarjem, ki ga dobiva od Nemcev, bi si javeljne skuhal podžgano župo. V zahvalo jim pridiguje o „nemškem šulferajnu“ in prežvekuje staro klobaso. Ta klobasa je že znana. G. Wieser je rekel: Nemški otroci po slovenskih krajih se po sili poslovenčujejo, — škoda da nam ni povedal kje? —; — nemški sinovi ne bojo dobili službe, ako bojo gospodje „beamtarji“ po slovenskih krajih morali znati tudi slovenski, — mi pa mislimo, komur slovenski kruhej diši, temu tudi po postavah ne sme presedati slovenski jezik —; — dalje omiljuje gosp. W., tiste Slovence, ki nemški ne znajo, — tudi mi jih omiljujemo in tirjamo, naj se v ljudskih šolah uči tudi nemški, pa tako kakor pamet in postava veleva, da se bojo slovenski otroci več naučili kakor po sedanjem potu. Koliko se slovenski otroci do zdaj naučijo nemščine, gosp. W. lahko zve v Celovci pri gosp. dr. Gobancu, ki je deželni šolski nadzornik. Tega gospoda naj popraša, kako se mu je godilo, ko je pred nekimi leti preiskoval ljudsko šolo v Smartnem pri Timencah. Gosp. dr. Gobanc poklical je neko deklico višega razreda, naj bere nekaj iz nemškega berila — ta šola je namreč čisto nemška. Prav gladko in lepo je brala. Gosp. nadzornik jo pohvali in praša seveda po nemško, naj mu pove, kaj da je brala. Večkrat jo popraša, pa ne dobi odgovora nobenega; slednjič deklica — vsa solzena — pove, da nič ne zastopi, kar nemško bere. Čudo, da gosp. Wieser tega ni slišal, saj mu je Smartno blizo pred nosom; ako pa tega ni slišal, saj to lahko zve pri g. G. v Celovci. Taka je: slovenski otroci se v sedanjih šolah slovenski ničesar ne naučijo, nemščine pa ne razumejo, prašamo, kako morejo po tem takem napredovati, in se na višo stopinjo omike, sreče in blagostanja povzdigovati. Naj g. W. ne skrbi toliko za Slovence, ki nemško ne znajo, dobro robo in pošteno vago bode vsak Slovenec lahko prodal, če tudi besedice nemške ne zna. Ako se bojo slovenske šole uravnale pametno, znali bojo Slovenci dobro slovenski, pa za potrebo tudi nemški.

Stara klobasa je tudi to, kar je g. W. trdil, da mi delamo nemir med Nemci in Slovenci. Gosp. W. pa ima menda kratko pamet, kar je v svojej pridigi ravno malo poprej govoril. Naštel je namreč veliko slovenskih krajev, kjer so se osnovali — od koga že vemo — „Ortsgruppe des deutschen Schulvereines“. Mi Slovenci ne rijemo nikamur, se le trohice ne mešamo v nemške kraje in zadeve, kako torej narejamo nemir? Zakaj da se pa Nemci vsiljujejo in vtikajo v slovenske kraje in zadeve? Kdo nareja nemir, ako ga je v resnici kje na Koroškem?

Slovensci ne marajte za take že stokrat pogrete čenče, ne hodite neumne gosi in ne poslušajte pridigarjev nemškega šulferajna. Ne zabite stare basni in stare klobase! —

Iz Celovca. (Loterija za dober namen.) Žalostno je v našem času, da se pogubi toliko mladih deklet. Pa vse take niso še popolnoma spridene. Zapeljejo jih lahkomišljenost, slaba izreja

in slabi izgledi; ostanejo pa pozneje v takem življenju iz navade in iz revščine. Marsiktera bi se še poboljšala, ko bi našla zavetja, kjer bi naenkrat pretrgala vse grešne zveze in tovaršije. Tako zavetje hočejo zdaj zidati pri Celovcu. Treba je pa denarja. Zato je odbor prosil, in dovolilo se mu je, napraviti veliko loterijo. Srečke se prodajajo po 50 kr. Kdor jih kupi deset, dobi eno po vrhu. Zrebanje bo 10. avgusta 1885. Dobitkov je 2000, med njimi mnogo prav lepih. Lahko je tedaj mogoče, zadeti kaj lepega. Kdor pa nič ne zadene, se bo tolažil s tem, da je dal 50 kr. za dober namen, da je storil dobro delo. Opominjamo, da se srečke dobijo tudi pri vredništvu „Mira“.

Iz Celovca. (Iz St. Jurja pri Kranji) nam piše eden naših tamošnjih naročnikov, da ljudje stikajo in poprašujejo, kdo bi bil pisal dopis v 5. št. „Mira“, in da dolžijo njega, ker vejo, da je na „Mir“ naročen; tudi mu podtikajo neki spis v „Jurju s pušo“. Omenjeni naročnik nam piše, da on nič ne ve, kdo bi bil pisal v „Jurja“, in da se on za to nič ne briga. Kar je pa v „Miru“ stalo, to on potrjuje po eni strani, po drugi pa ne popolnoma. Odgovoren pa on neće biti za nobenega teh spisov.

Da se stvar pojasni, moramo omeniti, da imamo mi v St. Jurji več naročnikov, pa tudi več dopisnikov. Toda čemu iskati po dopisniku? Če je pisal resnico, potem ni graje vreden; če je pa kaj narobe, saj se lahko popravi! Saj „Mir“ rad popravi in pojasni, če vidi, da s tem ustrezne resnici.

Pristaviti moramo še, da tisti dopis ni bil pisan samo za St. Jurj, ampak tudi za druge kraje. Ali je v St. Jurji nova šola potrebna ali ne, tega mi ne vemo, ker ne poznamo stare šolske hiše. To pa vemo, da se pogosto zgodi, da morajo občine zidati nove šolske hiše, kjer bi bile še stare hiše dobre za nekaj časa. Kjer je pa le en sam učitelj, naj bi se upeljal poldnevni poduk, tako da bi večji otroci hodili dopoldne, manjši pa popoldne v šolo. Če ima pa učitelj zmirom vse otroke skupaj, potem jim se ve da kmalo zmanjka prostora, in treba je kaj prizidati. — „Mir“ pritožb ne dela sam, ampak prihaja mu jih zastran šol od vseh strani s kmetov toliko, da še vsih natisniti ne more.

Iz Libelič. (Zahvala.) Ko smo mojega ljubega brata Antona Edelmana, posestnika v Libeličah, položili v črno zemljo, so visokočastiti gospod župnik in duhovni svetovalec Viktor Pucher nad grobom govorili nekaj tako lepih in ginljivih besed, da jih ne bomo pozabili nikoli. Za to se jim pristréno zahvalujem. Zahvalim se pa tudi vsim drugim, ki so mojega brata spremili na zadnji poti.

Kolman Edelmann.

Od Krke. (Prteni gospodi. — Divji zakoni. — Nerodno življenje po krčmah.) Žalosten postane človek, če pomisli, kako so ljudje včasih živeli, in če vidi, kako živijo zdaj. Bratovtvske ljubezni ni več; ljubezen imajo le še do greha. Mnogim je trebuh bog, denarna mošnja pa pravica. Stare može sem slišal prerokovati, da bo takrat slabo na svetu, kedar bojo po deželi gospodovali „prteni gospodi.“

Za take „prtene“ gospode imam jes nektere naših nemškoliberalnih županov. Namesto da bi

vestno in ljubeznjivo skrbeli za svoje soseske, storijo le to, k čemur jih prisili gosposka. Če imajo kaj terjati od ljudi, takrat se spomnijo na postavo; vse druge postave pa pustijo ležati v prahu na omarah in policah.

Taki župani so slepi in gluhi, da ne vidijo in ne slišijo nerodnost in grdih razvad, ki so se ugnjezdile v naše kraje. Najgrša razvada so divji zakoni, ki so v pohujšanje celi soseski, največ pa mladim ljudem. Kje pa je tisti hvalevredni ukaz, ki ga je izdal naš gosp. dež. predsednik pred leti zoper divje za kone? Slišimo celo, da nekateri obč. svetovalci potuho dajejo takim ljudem.

Tudi po gostilnicah se ne godi nič prida. Se zdaj o postnem času norijo in rujovejo pijanci. Če imajo denar, pijejo pijanci tudi med sv. mešo. Krčmarji (oštirji) pa bi morali imeti več pameti in več vesti, in ne bi smeli točiti med Božjo službo; tudi naj bi gledali, da bi se o postnem času nobeden ne upijani.

Če pa krčmarji nočejo, naj bi pa župani gledali na to. Po liberalni veri pa ni nobena reč nič greh, zato liberalnim županom take nerodnosti niso nič na potu.

Iz Kotmare vesi. (Žalostne občinske razmere.) Naš liberalni in pesili-nemški občinski zastop nam pri vsaki priložnosti kaže paragrafe občinske postave pod nos. Še v žepu pri sebi nosijo postave. Sami pa se menda ne ravnajo prav natenko po tej postavi. Saj občinska postava tudi govori (§. 65), da mora župan dva mesca po koncu leta predložiti občinske račune. Zdaj so pa minuli že trije meseci po novem letu, o teh računih pa še ni duha ne sluha.

Morda pa gospodje svetovalci nemajo časa za račune, ker so vzeli lov v najem, in imajo z lovskimi rečmi preveč opravka. Radoveden sem res, kdaj nam bojo pokazali svoje račune. Taki modrijani, kakor so naši liberalci, bi vender lahko stlačili te male račune; to bi morala biti za nje prava igrača. Saj menda čez leto vse lepo zapisujejo, kar se potroši in kaj v kaso pride.

Iz Radiš. (Iz cerkve in šole.) Tukaj na visokih Radišah imamo lepo cerkev sv. Lamberta, v zvoniku pa lepo ubrane zvonove, ki čast Božjo oznanujejo na deleč okoli čez hribe in doline. Gospa Jerica je pa cerkev od znotraj opletla in olupšala z lepimi vencii. Tako je prav! Nekaj pa se mi ne dopade v naši cerkvi: namreč to ni prav, da se deklina silijo v možke klopi. Mi mlajši že lahko stojimo, pa kak sivolas in slaboten starček bi se vender rad vsedel, pa ne najde prostora, ker zasedejo ženske vse klopi.

Naši šolarji so lepo učeni. Če koga srečajo, ga lepo pozdravijo. Se ve da pri nas Slovencih po slovensko!

Iz Kanalske doline. (Naše življenje. — Volitve.) V „Miru“ je bilo življenje Kanalčanov lepo in resnično popisano. Po zimi je dosti voznje, še od Zile pridejo vozniki, da prevažajo lesovje. Po leti pa je vse na planini; samo ob nedeljah pridejo ljudje s planine k službi Božji in po živeža. V Ukvah so tedaj po leti hiše večidel zaprte. Ženske veliko trpijo, ker morajo ljudem na glavah znositi živež v planino, in to včasih po spolzlih in nevarnih stezdah. Polenta in mleko, ješpren, zelje

in kruh, to je naša jed. Ljudje so pa z malim zadovoljni, in pri tem zdravi in veseli.

Liberalci se že zdaj pripravljajo na volitve in mislijo, da bojo tudi letos zmagali po celem Koroškem. Slovenci se pa tudi zbujaajo. Za poslanca Wrana mi Kanalčani ne maramo, saj nismo še nič slišali, da bi bil za nas kaj storil ali govoril. Nemški liberalci pa se potegujejo za njega; saj jih uboga v vseh rečeh. Mi Slovenci ne bomo volili nemškega liberalca, ampak takega moža, ki se bo poganjal za sveto vero, za slovenske pravice in za ubozega kmeta. Rožani in Kanalčani bomo stopili pod slovensko zastavo; da bi le tudi Zilani potegnili z nami, potem je zmaga v Beljaku naša.

Iz Rude. (Šolski križi. — Nov občinski tajnik.) Šolski svetovalec biti, je žalostna služba. Okrajni šolski svet v Velikovu je lani trijem šolskim svetovalcem naložil vsakemu po 10 gld. kazni. Pritožili so se pri dež. šol. совету, pa še do zdaj nemajo odgovora. Letos so šolski svetovalci pa spet dobili vsak po 10 gld. globe. Lani je bil prepir zavolj učitelja Stotza, pa tudi zavolj šolske hiše. Letos je pa samo zavolj hiše. Lani nam je vse toča pobila, revni smo hudo; zdaj pa naj zidamo pri šoli. Šolski svetovalci mislijo, da bojo stari šolski prostori še dobri za nekaj časa, in prosili so, naj se odloži ta reč vsaj za eno leto. Okrajnemu šolskemu совету pa se je zdelo, da se hočejo Rujani le ustavljati in da se šolske stavbe branijo le nalašč. Zato jim je naložil denarno globo. Šolski svetovalci so se pritožili zoper to kazen. Taka služba je res žalostna: za same sitnosti in zamere pa denarne kazni! Bog pomagaj!

Pri občini so dobili zdaj novega tajnika. Šaljivci pravijo, da so ga najeli zato, da bo nam Slovencem pomagal agitirati pri volitvah za državni zbor.

Iz Gorenč pri Rudi. (Škodljivi zajci so v veliki časti.) Nedavno je neki grajščinski lovec ali logar stopil na prag in ustrelil s svojo dvocevko. Pa kaj je zadel? Vodni škap ali mevtro, ki je visela na plotu. Pač bi bilo bolje, ko bi lovci streljali zajce, kateri nam delajo veliko škodo. Olupijo in objejo nam sadna drevesca, posebno mlade divjake. Gorjé pa kmetu, ako bi za takim škodljivcem ustrelil! Gonili bi ga po sodnijah od Pončija do Pilata.

Iz podjunske doline. (Volitve.) Kmaloo bo prišel čas, ko bomo volili poslance za državni zbor na Dunaji. Koroški Slovenci moramo napeti vse žile, da dobimo vsaj enega poslanca, da se bo potegnil za nas. Saj imamo dosti križev in težav. Komu jih bomo potožili, če ne svojemu poslancu, kateri nam morda izprosi in privojskuje kako olajšanje? Ako pa izvolimo tujega nemškega gospoda, takemu si še povedati ne bomo upali, kje in kaj nas boli. In če mu povemo, on se ne bo zmenil za naše bolečine. Zato je treba, da izvolimo za poslanca slovenskega gospoda, do kterega imamo vsi zaupanje, kateri nas bo rad poslušal in se tudi potegnil za nas. Kri ni voda! Slovenci, na noge! pripravimo se na volitve!

Iz Ljubnega na Gorenjskem. (Rezijani.) Nekdo iz Ljubnega je prehudo prijel tukajšne Rezijane. Med vsakim žitom se najde plevel, tako tudi med Rezijani. Da bi bili pa vsi od kraja, ali

njih večina slabi in brezbožni ljudje, to pa ni res. Le revščina domačega kraja jih sili, da morajo po svetu. Z velikim trudom, pa pošteno si služijo svoj kruh. Gostoljubni Slovenci jih radi jemljejo pod svoje strehe, saj so Rezijani tudi slovenske krvi. V Ljubnem je 400 ljudi, med njimi le 12 Rezijanov, tedaj se ni bati, da bi se Ljubno prekrstilo v Rezijo. Pustimo živeti vse ljudi, tedaj tudi uboge Rezijane, saj dobrega tako nima nič. Domá jih stiska laška gospôda, Slovenci jih pa tudi nočejo spoznati za brate. Če je pa kateri iz njih navajen grde laške kletvine, te naj se le odvadi; za slovensko uho so take kletvine razžaljive.

Iz Gorice. (Tukajšno Rudolfsiče.) Bolezen me je primorala, da sem tudi jes prišel iz hladnega Gorotana zdravja iskat v milejše obnebe ob Soči, v prijazno Gorico. Tukaj je namreč za bolne duhovnike posebna hiša, ki jej pravijo „Rudolfsiče.“ Vreme pa tudi tukaj še ni nič prijetno; oster, mrzel veter piha, kakor na Koroškem, in mi hodimo še v zimski obleki. Morda se vender kmalo naredi lepši dan.

Odkar dela in blagruje ta družba, ki je predlanskim postavila „Rudolfsiče“, sprejela in preskrbela je bolnih duhovnikov 83 iz Avstrije, 91 iz Nemčije, 8 iz Rusije, 1 iz Švice in 1 iz Amerike. Lansko leto je imela družba dohodkov 53.327 gld. potrošila pa je 50.197 gld. Hiša v Gorici s celo opravo je veljala 40.000 gld. Ostalo je premoženja še 60.930 gld. Družba bo tudi v Meranu na Tirolskem postavila enako pohoštvo za bolne mešnike. Bog daj družbi še dosti dobrotnikov, da bo mogla še kaj več storiti za bolne duhovnike; saj imajo ti navadno tako borno plačo, da si ne morejo skor nič prihraniti za čas bolezní.

Iz tržaške okolice nam piše iskren prijatelj „Mira“, da se slovenski narod ob jadranskem morju živo zbujá in zaveda. Imajo mnogo hralnih društev, in zraven teh še pevske družbe „Zora“, „Slovenska Vila“, „Zvon“ in „Skala“. Na spomlad se bojo pevci iz raznih vasi skušali, kateri bolj znajo. V Lindaru pri Paznu (Istra) pa hočejo na spomlad sklicati tabor.

Lahoni in Garibaldijanci pa so ustanovili društvo „Concordia“, da bi okoličane zrabili na laško stran. Kmeti pa se jim smeji in pravijo društvu le „Cikorija“. Le nekaj lačenbergerjev so vjeli, za katere pa Slovincem nič žal ni. Vse gre le za to, da bi pri bodočih volitvah vrgli Nabergoja; pa jih bo zeblo!

Kaj dela politika.

V državnem zboru je bilo veliko prepira zavolj severne železnice, ki gre od Dunaja skozi Moravsko do Krakovega. Nemški liberalci so hoteli, naj bi država to železnico kupila in vzela v svojo oskrbo. Večina poslancev pa ni bila za to, zbalí so se prevelikih stroškov; saj bi morali za železnico dati okoli 300 milijonov. Slovenski poslanec Obreza je še omenil, da ta železnica v prihodnje ne bo dajala toliko dobička, kakor do zdaj, ker bojo v kratkem začeli kopati kanal med Donavo in Odro, in potem pojde veliko blaga po tem kanalu. Nemški liberalci pa zdaj vpijejo in se hvalijo, da le oni skrbijo za ljudstvo, slovenski

poslanci pa ne. Slovenci, če bojo tudi vas motiti skušali s takim besodovanjem, nikar jih ne poslušajte! Saj jih vender poznate že toliko let; ne verujte, da bi se star grešnik kar čez noč preuredil v svetnika. Ako liberalci le enkrat oblast dobijo v roke, pozabili bojo na vse svoje obljube in stikali nas bojo, kakor poprej. — Nemško-pruskega ministra Bizmarka povzdigovali so Velikonemci v Gradcu in Celovcu. V Celovcu je Bizmarku slavo pel dr. Traun v društvu „deutscher Verein“. Na cvetno nedeljo pa je zborovalo tudi katoliško društvo Koroško. Sklenila se je resolucija, da katoliški Avstrijanci nemamo Bizmarka za kaj častiti, ker je nam storil pač veliko hudega, pa nič dobrega. Leta 1866 je našantal svojega kraja in Lahe zoper nas; hudo stiska katoličane na Nemškem; tudi je zaprl nemško mejo za našo živino, zdaj jo hoče še za žito. Našim kmetom, nemškim in slovenskim, vsekal je Bizmark hude rane; in zdaj se še najdejo taki prismojeni ljudje, da nabirajo med nami darove za Bizmarka! — Sliši se, da bojo volitve za državni zbor že mesca maja. Slovenci, pripravite se, da vas ne prehitijo liberalci, oni rujejo na tihem že dolgo!

Francozi so bili v Tonkinu tepeni. Poslali so na Kitajsko premalo vojakov; zdaj pošiljajo nove za njimi. Francozi so silno jezni na ministra Ferrya in pravijo, da je on kriv vse nesreče. Zato so odstopili vsi francoski ministri.

Po časnikih je zašumelo, da pride v kratkem do vojske med Rusom in Angležem. V Aziji imajo že staro pravdo. — Na Turškem se že spet pokajo. Kakor hitro sneg staja, začnejo na Turškem vsako vigred pokati puške. Turška vlada je pač tako slaba in malovredna, da je noben narod prenašati ne more. Zdaj se puntajo Albanci; čez kratko pa znajo začeti Srbi in Bolgari v Macedoniji.

Gospodarske stvari.

Železnica v rožno dolino.

Pogosto se zdaj govori o železnici, ki jo hočejo zidati iz Celovca v rožno dolino. Da bi bila taka železnica za Rožane dobra in koristna, to se vidi na prvi pogled. Saj imajo Rožani vsaki teden opraviti v Celovcu. Voznikom v Košentavru bo železnica se ve da na škodo; poiskati bo pač treba kak drugi zaslužek.

Drugo prašanje pa je, ali se bo železnica tudi splačala, in ali si bo Celovec z njo kaj opomogel ali ne? Res je v spodnjem Rožu precej lesa, in živine; potem so puškarji in fužine v Borovljah, pa fužine v Bajtišah, Podljubelom in na Bistrici. Prazni tedaj vozovi ne bojo drdrali sem in tje. Vender pa še ni gotovo, da bi se železnica splačala, ako pojde samo do Borovelj in Bistrice. Tudi Celovčani so te misli, da bo ostala železnica brez pomena, ako ne pojde naprej čez Karavanke na Kranjsko, da bi bil Celovec naravnost zvezan s Trstom in bi ne potreboval več dolgega ovinka čez Beljak in Trbiž. Trst je prva avstrijska luka, t. j. prvo kupčijsko mesto na morji, tam blago prihaja in odhaja. Koder pa hodi velika kupčija, tam se služi tudi denar. Za spodnjo Koroško je

tedaj slabo, da nema pripravne zveze s Trstom. Pa tudi s Kranjsko deželjo bi bila kupčija bolj živahna, ko bi se prevrtale Karavanke. Taki pa, ki to zastopijo, rekli so tako, da bi bil za železnico prehud klanec, ako bi se zidala po ljubelski dolini. Oni pravijo, da bolje kaže, napeljati jo na Bistrico, potem po bistriški dolini v Rute, tako da bi na blizo pri Javorniku prestopila na Rudolfovo železnico. Pred vsem je se ve da to potrebno, da državni zbor dovoli denar; do zdaj se to še ni zgodilo.

Za Avstrijo, za Koroško, posebno pa za Celovec je ta železnica desetkrat bolj potrebna, kakor ona čez Ture planine. Tam išče le Nemčija najkrajše zveze s Trstom in srednjim morjem; in ravno, ker gre za korist nemške države, zato je o tistej železnici toliko vpitja po nemških časnikih. Ti ljudje hočejo, naj bi se z avstrijskim denarjem zidala železnica, po kateri bi se potem bogatili Bavarci in Prusi; nam Korošcem pa bi vzeli še to malo kupčije, kar je imamo s Trstom še zdaj.

Sadjerejčev koledar za mesec april.

Sedaj je še ugoden čas za presajanje dreves, posebno po bolj mrzlih, kjer še drevesa niso odprla svojih popkov. V drevesnici je ta mesec veliko dela, okopavati je treba, kar se še prejšnji mesec ni okopalo. Ta mesec se še lahko cepi. Mladike na požlahtnjenih divjakih odstranijo, ker te le sok, kateri naj bi cepičem v dobro bil, srkajo, ter tako pouzročijo, da se cepič ne prime in se osuši. V tem mesecu se mora vse drevje v drevesnici in na vrtu očistiti gosenčnih zalog, da se s tem odstrani škoda, katero bi pozneje izglele gosenice na drevju naredile.

„Slov. čebelar in sadjerejec“.

Drevesno mazilo.

Ker se čas požlahtnovanja drevesec približuje, in ker morebiti ni še vsacemu sadjerejcu znano, katero da je najboljšo drevesno mazilo (cepilni vosek), bodi si, da zamažemo rane drevesom, ali pa ga rabimo pri cepljenju, zatorej bo morebiti temu ali onemu ustrezno, ako priobčimo tu navod, kako da se napravlja cepilna smola.

Raztopi se navadna črevljarska čista smola, katere naj se primeša toliko špirita, da ta zmes ni prerodka ne pregosta, n. pr. na 1 kg. smole dene se 16 gr. špirita, brez kake druge primesi.

To mazilo naj se hrani v zaprtej kositarjevej škatljici, da se špirit ne zduši; ako pa postane s časoma to mazilo le pregosto in pretrdo, segreje se z nova in se mu prilije nekoliko špirita.

Ta cepilna smola je posebnega priporočila vredna in pripoznana od imenitnih sadjerejcev kot najboljšo drevesno mazilo.

„Slov. čebelar in sadjerejec“.

Za poduk in kratek čas.

Stari in novi čas.

(Dalje.)

Zmajeve zalega, nevera in nečistošt.

Ne zadosti, da je zmaj požrešnosti in potrate uničil ljudsko blagostanje in dostikrat tudi telesno moč in zdravje, lepe stare šege in navade, staro srečo in zadovoljnost, — rodil je še dve drugi spaki, ki ste hujši, ko on sam: ti spaki pa ste nevera in nečistošt.

Po železnici so prišli kmalo tudi taki barantači, ki so kazali in prodajali bukve. V takih so se videli različne podobe, te so ljudem kazali in bile so jim všeč. Podobe so bile včasih res lepe, pa berilo med podobami je bilo slabo. Iz začetka so take bukve in časopise kupovali z voljo lepih podob; pozneje, ko so se navadili brezverskega strupa v takih bukvah, bilo jim je všeč tudi berilo. Tako so se ljudje navadili brezverskih in liberalnih knjig in časnikov, ki jih pišejo in prodajajo Judi, stari nasprotniki krščanske vere. Dušni pastirji dostikrat še zapazili niso, kako hitro se je med ljudstvom razširilo brezversko in slabo berilo.

Po železnici pa so prišli tudi različni kupci, ki so kupovali vole in teleta, jajca, les, konje, ovce, žito itd. Taki možje „iz mesta“ hoteli so pokazati, da kaj več vejo in znajo, kakor ubogi kmet, in svojo „omiko“ so skušali dostikrat spričati s tistimi novošegainimi pregovori, ki so jih v mestu slišali od drugih „še bolj omikanih“ gospodov. Znali so veliko govoriti o „novem času“, o „napredku“, o „mračnem srednjem veku“, o „verskih predsodkih“, o „farjih“ in „klostrih“ itd. Kar koli si je kak judovski časnik slabega izmislil o duhovnikih in katoliški cerkvi, vse to so prežvekovali taki na pol omikani ljudje vpričo kmetov, in tako se je zatrosila nevera.

Pač jih je bilo tudi takrat dosti takih, da gospodom iz mesta niso vsega verjeli. Taki so se jezili nad „novim časom“, pa pomagalo to ni nič; strup je razjedal naprej po ljudskem telesu! Še med omikanimi katoličani so bili taki, ki jim ni šlo v glavo, da proti slabim bukvam in časnikom ni družega zdravila, kakor dobre bukve in dobri časniki. Nekteri so še te misli, da bojo slabe bukve potem najmenj škodovale, če ljudje ne bojo znali brati; zato so zoper vse šole. Taki pa ne razumejo novega časa. Ljudje v našem času se hočejo zmirom bolj omikati in izobraziti. Kdor jih pri tem zavira, škoduje le dobri stvari. Da se ljudje omikajo in izobrazijo, to ni nobena nesreča, le to moramo gledati in paziti, da se bojo omikali z dobrimi knjigami in časopisi! (To resnico so spoznali tudi možje, ki so ustanovili sl. družbo sv. Mohora.)

Druga spaka, ki jo je rodil zmaj požrešnosti, je nečistošt. To je prava kuga, ki razsaja največ po krajih, kjer je razširjena njena sestra nevera ali verska mlačnost. Le stopi, dragi bralec, po takih „liberalnih“ pokrajinah v kako krčmo ali gostilnico, in čutil se boš, kake u ma-

zane pogovore boš slišal! Kake pesmi pojejo! Lahko si je misliti, kake so pri teh ljudeh potem misli, in kakošna dejanja!

Pred to kugo nečistosti zgine kakor kafra: zdravje, sreča, blagostanje, navdušenost za lepo in blago! Kjer ta kuga razsaja, tam ginejo in propadajo cele rodbine, ja celi rodovi!

(Dalje pride.)

Smešničar.

Kmeta, ki je prišel v kancelijo, so pisarji dražili in mu rekli, naj se vsede, čeravno ni bilo nobenega stola praznega. Kmet pa se jim odreže: „Kam se bom vsedel? Tukaj je, kakor na mojem skednju: ni stola, ne klopi, samo cepcev je zadosti.“

Kaj je novega križem sveta?

Na Koroškem. Vreme se je zjasnilo, vendar je še koj hladno in vsak dan veter, kakor so nam napovedali 40 mučenci. — Žganjar Wurzengraber v Doljah se je tako napil žganja, da je na cesti obležal in se ni več zbudil. — Neki fantin iz Šmartna pri Celovcu, ki je imel priti k novacenju, je tako dolgo žganje pil, da je obležal mrtev za mizo. Na Krki pa se je ustrelil nek drugi šnopsar, ki je svoje žive dni ženo in otroke pretepaval in jim prepovedal celo, hoditi v cerkev. Kakoršno življenje, taka smrt. Glejte, kaj žganje dela! — Letošnje vojaške vaje za rezerviste bojo trpele 13 dni. — Pri zadnji tomboli za mestne uboge, ki se je igrala na glavnem trgu, prodali so 6869 srečk po 20 kr. Čistega dobička je bilo 700 gld. — Pravila puškarske zadruge v Borovljah so potrjena. — Pogorelo je gospodarsko poslopje posestnika Müllerja v Št. Martinu pri Celovcu. Škoda je velika. Pravijo, da so zažgali potepuhi. — V kupčijski zbornici so tožili, da cena koroškega svinca zmirom pada, odkar k nam toliko svinca pripeljejo iz pruske Šlezije. Zbornica je sklenila, poslati prošnjo na vlado, naj se poviša colnina ali carnina na svinec in take reči, ki se izdelujejo iz svinca. — V Ravnah pri Ribnici ob Vrbskem jezeru je Žagarju pogorela hiša in gospodarsko poslopje. — Kdor bo hotel v prihodnje na Koroškem postati občinski pisar, mral bo napraviti preskušnjo. Dr. Herman spisuje knjigo, v kateri bo vse državne in deželne postave, ktere je treba poznati občinskemu pisarju. — Na 4 mesce ječe je bil obsojen tisti Nessmann, ki je v Blačah z nožem zabodel Primoža Pečarja tako nesrečno, da je ta umrl že čez 4 dni. — Vlak povozil je pri Beljaku delavca Jakoba Götzfrieda iz Št. Lenarta. — Na zadnjem živinskem sejmu v Št. Andražu je bilo veliko živine, pa malo kupcev. Prodala se je le najlepša živina. — Mačka je umorila otroka v zibeli, v Zablatih pri Grabštanju. Ko ni bilo nikogar doma, vlegla se je otroku na usta in ga tako zadušila. Mačke ni puščati pri malih otrocih! — Mrtvega otroka so našli na travniku pri Krivi Vrbi. Prej ko ne ga je umorila lastna brezsrčna mati. — V Št. Pavlu so tatovi ulomili v pošto uradnijo, pa niso nič dobili, ker poštar

navadno vsak večer ves denar odnese v svoje stanovanje. — Pri Št. Lenartu v labudski dolini so vozniki našli na cesti umirajočega 30 letnega moža. Našli so pri njem listek, na katerem stoji ime Jakob Rasnikar. Mož je kmalo umrl, in se ni moglo zvedeti iz njega, kdo in od kodi je. — Na grof Henkelnovih rižah pri Svincu je ubilo dva drvarja. — V Vetrinji je umrla gospa Karolina pl. Moro. Za reveže je storila veliko dobrega. — V Kotu nad Bistrico pri Pliberku je pogorel skedenj kmeta Heranta. Še hišo so komaj ubranili. — V Borštu pri Volšberku so našli ustreljenega Boštjana Arnolda, ki je bil znan kot tatinski lovec. Puške in ure pa ni imel pri sebi; zato mislijo, da ga je kdo drugi vstrelil, ne kak grajščinski logar. — Pri Prevaljah je umrl 76 leten kmet, ki je zapustil 1000 gld. za zidanje nove cerkve pri D. M. na Jezeru. — Umrli so č. g. Anton Ehrlich, stolni korar in dekan pri sv. Hemi na Krki. R. i. p.

Na Kranjskem. Na Krasu preiskujejo podzemeljske jame. — Posojilnica za ljubljansko okolico se je tako dolgo vojskovala za slovenske pravice, da jej zdaj vse cesarske uradnije dopisujejo po slovensko. Ko bi vsi Slovenci tako možko branili svoje pravice, potem bi se obrnilo kmalo na bolje. — Kamničani in Domžalci so veseli, da dobijo železnico. Dolenjci so pa žalostni, da morajo še čakati. — Tovarno za tobak v Ljubljani hočejo še razširiti. — V Oršovi na rumunski meji je umrl dr. L. Mayr, doma iz Kranja. — Ko so letos nabirali novake za vojsko, ostala je Kranjska dežela na sramoti. Samo v šnopsarski Galiciji in na Kranjskem je bilo treba poklicati še četrti razred, in čuje se, da so jih na Kranjskem težko nabrali potrebno število. Včasih so Gorenjce kar od kraja potrevali k dragoncem in grenadirjem, zdaj so pa še za brambovce preslabi. Glejte, kaj žganje dela! — Novomeškemu „narodnemu domu“ je banka „Slavija“ podarila 100 gold. — Umrli je v Ljubljani Viktor Smolé ter volil celo premoženje (130.000 gld.) tistej hiši, ki jo zdaj v Ljubljani zidajo in jej pravijo „Rudolfinje“.

Na Štajerskem. V Mariboru so nemški dijaki (študenti) nabirali denar za Bizmarka, pa se jim je prepovedalo. Ko bi slovenski dijaki storili kaj takega, zadela bi jih huda kazen. — Gosp. dr. L. Gregorec jemljejo slovó v „Slov. Gospodarju“, kterege so 10 let uredovali tako dobro. Gospod grejo na duhovno pastirstvo v Novo cerkev. Pri vredništvu „Gospodarja“ so veliko prestali od nemških liberalcev; zato bomo pa mi Slovenci gospoda zapisali v zlate bukve. Veliko rodoljubov je bilo zbranih v Mariboru, ko so gosp. Gregorec jemali slovó. — V Slov. Gradcu je umrl dr. Grögl. Vlekel je z Nemci, čeravno ga je rodila slovenska mati. — Zaprl so ptujskega liberalca trgovca Wegscheiderja; obdolžen je goljufije.

Na Primorskem. Na Rojicah pod Gorico so bile na velikonočni ponedelk konjske dirke. — Ljudska posojilnica v Gorici napreduje lepo. Naečelnik je dr. Nikolaj Tonkli. — Profesor Jesenko v Trstu je spisal čedne bukve, v kterih se popisuje avstrijsko cesarstvo. Knjiga je namenjena za študente; pa tudi vsak drugi se lahko kaj nauči iz nje.

Druge avstrijske dežele. Umrli so mil. g. kardinal, knez in nadškof Schwarzenberg, ki so

bili kardinal že 43 let. — Grozne nesreče se go-
dijo po premogovih jamah. Komaj smo si oddah-
nili od žalostne novice, da je v Karvinu konec
storilo čez sto rudarjev, prišla je že spet podobna
vest iz Dombrove, kjer so se tudi plini užgali pod
zemljo in zadušili 59 rudarjev.

Tuje dežele. Švicarji tožijo, da je kupčija
s sirom zmirom bolj slaba. Dokler se je sir samo
v Švici delal, je bilo dobro; zdaj ga pa delajo že
po mnogih drugih deželah ravno tako dobrega,
kakor v Švici, in sirarji že ne vejo več, kam bi
sir prodajali. — V premogovi jami pri mestu Saar-
brücken na Nemschem so se vžgali plinovi in umo-
rili 217 rudarjev. — Od neke nune je prišlo pismo
iz Afrike, ki potrjuje, da je bilo v Hartumu po-
morjenih 2000 kristjanov, ko je mesto zasedel
„krivi prerok“.

Drobtince. Očitna kazen božja. Por-
tugiški časniki, ki so vse prej, kakor duhovnom
prijazni, poročajo o nekem čudnem dogodku. V
Oportu se je imel spremeniti tamošnji zapuščen
samostan v borzo in pri tej priložnosti je nek znan
advokat, ki je vse delo vodil, hotel tudi onečasiti
cerkev in tudi to premeniti v hišo kupčijsko.
Prišel je to delo pri altarji, posvečenem Materi
Božji. Delavci, katerim je bilo naročeno istega po-
dreti, so se odločno ustavljali, in ko jih na noben
način ni mogel pregovoriti, vzame sam orodje in
vdari ž njim po glavi podobo Marije Device, a
takoj strašno zakriči in nazaj omahne; oslepel je
za kazen. Altarja pa potem, se ve da, niso podrli.

* Nezgoda v levinjaku. V Parizu je
8. pr. m. zvečer koncem predstave v cirkusu stopil
krotilec Edvard Williams tudi v levinjak. Ena
levinja bila je bolna in krotilec moral jo je torej
bolj, nego po navadi, siliti k vajam. Velik lev
uleže se mej igrokazom zadaj za krotileca, ga kmalu
zgrabi za nogo in ga ugrizne v koleno. Šepaje
oprosti se pogumni krotilec ljutega leva, nadaljuje
nevarno svojo predstavo ter ostavi potem kletko.
Dospevši pa iz levinjaka, takoj omedli in se zgrudi
na tla. Neprijeten prizor pouzroči mej občinstvom
strah in grozen ropot. Mnogo rahločutnih gospã
palo je v omedlevico in vsakemu smilil se je ne-
srečni mož. Zdravniki upajo, da bo krotilec ozdravil,
toda ne tako kmalu.

* Pravda za mrtvaško glavo. Nek mož
v Kijevu imenom Roskorovič prodal je še živeč
profesorju dr. Walterju iz Moskve svojo lastno
glavo za 500 rubljev, katero svoto mu je kupec
odštel. Kmalu potem umrl je Roskorovič in doktor
pripeljal se je v Kijev po kupljeno in pošteno pla-
čano glavo, pa žlahtniki pokojnikovi so mej tem že
urno zagrebli mrliča seveda s prodano glavo. Ker
družina čudnega moža noče pokazati groba ranjkega,
uložil je dr. Walter tožbo za mrtvaško glavo proti
dedičem pokojnega čudaka.

* Čudna oporoka. Nedavno v Seretu v
Bukovini umrši žid Aichner je živo veroval in trdno
upal, da bodo njegovo umrljivi ostanki zopet od
smrti ustali. Njegova živa vera bila je tolika, da
je v svoji oporoki odredil, da se mora njegovo-
premoženje obstoječe iz gotovine 800.000 gold.
njemu po ustajenji zopet izplačati. Do tedaj naj
se pa glavnic naloži na obresti, od katerih četrti
del se mora vsakih 25 let do njegovega ustajenja
od mrtvih razdeliti mej mestne uboge. Pa s to

čudno oporoko ni zadovoljen umrlega žida bližnji,
v Sleziji bivajoči sorodnik, oštir Aichner, marveč
je uložil proti njej utemeljen ugovor pri dotičnej
gosposki, katera bi imela nadzorovati izvršitev
zadnje volje pokojnikove.

* Plavajoča cerkev. V „Naši Slogi“ be-
remo popis cerkve, ki bode služila na vodi. Anton
Macedo Costa, škof Parski v Braziliji (Amerika)
biva sedaj v Evropi, da si priredi plavajoča cerkev,
ktera bo plavala po Amazonski reki. Ta cerkev
na brodu ima biti dolga 130 čevljev, a široka 30
čevljev, in se bo imenovala „Christophorus.“
Na gornjem delu broda ima po osnovi biti postav-
ljena krasna cerkev z oltarjem, krstilnikom, priž-
njico, spovednicami itd. Dolnji del imel bode stan-
ovanje za škofa, svečenstvo in drugo pomožno
osobje. Brazilijanska vlada odmenila je v to svrhu
100.000 gl. „Christophorus“ plaval bode po vseh
predelih Amazonske reke, ter poiskal prebivalce,
da jih podučuje v verskih resnicah in v gospodarskih
strokah. Duhovniki, ki bodo v „Christophoru“ na-
mesteni kot učitelji, se imajo kmalo naučiti jezik
prebivalcev okolo reke Amazonske. Upati je, da
bode mnogo duš po tem potu pridobljenih kato-
liški cerkvi; podvzetje bo pa tudi veliko koristilo
strokam današnje znanosti.

* Šivanke. Rojstno leto prve šivanke je
leto 1545, njena domovina je Angleška, njen oče
je pa neki Indijan. Ko je on umrl, izumrla je
tudi umetnost, kako se delajo šivanke. Ali ta iz-
najdba ni ostala na veke pokopana, 20 let pozneje
začne neki Kristofor Irining ravno take šivanke
delati, kakor so bile prejšnje, in od njega so se te
umetnosti drugi naučili.

* Kjer ni Boga, tudi življenje nima
vrednosti. To se kaže posebno na Francoskem,
kjer so pregnali Boga iz vlade, iz sol, deloma tudi
že iz družine in mu zadnjič že v cerkvah ne dajo
miru. Kolikor bolj pa gine vera v Boga, toliko
bolj se množé samomor. L. 1830 je prišlo na 100
tisoč ljudi 5 samomorilcev; l. 1850 že 10, l. 1880
pa celó 15. L. 1881 si je z lastno roko vzelo živ-
ljenje 6650 oseb in med njimi je 79 odstotkov
moških. Samomor pa ne divjá samo med odraslimi,
ampak tudi med mladino. Od leta 1876 do l. 1880
se je usmrtilo 198 dečkov in 46 deklic, ki še niso
dosegle 15. leta. V resnici nadepolna mladina! In
pri nas? Bližamo se z mogočnimi koraki ravno
taki blaženi dobi!

* Kaj je svet? Nekteri pravijo da je svet
raj in nebesa, drugi pa trdijo, da je kraj nadlog
in dolina solzá, neki računoslavec pa dokazuje s
številkami, da je svet eno samo veliko — pokopa-
lišče. Izračunil je ta učenjak, da je živelo na celem
svetu do tega časa nič manj kakor 46.627.843.275
milijonov ljudi ali na vsaki kvadratni milji 135
milijonov, ali na vsakem kvadratnem čevlji pet
ljudi. Na prostoru, kateri se potrebuje za deset
grobov je pokopanih 28 ljudi in ako bi hotli vse
ljudi, ki so že živeli na zemlji sedaj zopet pokopa-
pati, bi morali cel svet 128krat prekupati. Ali ni
potem takem zemlja res le eno samo veliko pokopa-
lišče?

* Ruski Sion prinaša navdušeno pisan čla-
nek o slavnosti Velehradski; Rusini grško-kato-
liškega veroizpovedenja se bodo toraj tudi vdeležili
te slavnosti. V Levovu se je v ta namen osnoval

odbor, kateri naj bi vse priprave oskrbel; v seji 21. decembra 1884 je sklenil, naj se izda spominska knjiga, v kateri naj se zgodovinski popise delovanje slavnih svetnikov slovanskih. Tudi pesni se bodo objavljale v tej knjigi. Da se vse to izvrši, izvolil se je odbor broječ 15 udov. To vseobčno gibanje bodi tudi nam v spodbudo!

* Časnikov je v Avstriji (z Ogersko) 2114, v zedinjenih državah Amerike 11.314, v Nemčiji 5041, na Francozkem 3716, na Angležkem 3083, na Laškem 1298, na Ruskem 776, v Belgiji 646, v Svici 561 na Svedskem 348. Eden list pride v Zedinjenih državah Amerike na 4000 ljudi, v Švici na 5000, v Nemčiji in Belgiji na 8000, v Avstriji na 16.000, na Ogerskem na 21.000, v Rusiji pa še le na 109.000.

Velika harmonika, ki poje kakor orglje, ter ima 4 registre, 24 basov, in 48 trobent, ter nadomestuje vse druge godbene instrumente, se lahko vidi pri urarju Bajcu v Ljubljani, rimske ulice. Za tako harmoniko hočejo navadno 100 do 140 gold., urar Bajec pa jo naredi za 80 gld. On izdeluje in popravlja tudi fisharmonike in druga glasbila.

Janez Heindl, cerkveni umetnik na Dunaji, Štefansplatz 7, fürst-erzbischöfliches Palais, priporoča za velikonočni čas vsem slovenskim katehetom in spovednikom svoje krasne podobice „v spomin na spoved in sv. obhajilo“ s slovenskim tekstom. Tucat velja *po 70, 90 kr. najlepših 1 gld.; sto podobice pa 5 gld. 50 kr., po 7 gld. in 8 gld., kakor si kdo izbere. Izgledki (muštri) se pošljejo zastoj, kdor jih želi.

Franc Rudholzer, urar v Celovcu na Leonove bukvarne, prodaja in popravlja vsake sorte zlate in srebrne žepne ure, drage ali dober kup, kakor kdo želi; potem ure na stene v izbah in za kuhinje. Zaloga je zmirom velika, da si vsak izbere, kar mu dopade. — Ure se popravljajo po ceni in dobro.

Velika zaloga pravih holandskih slanikov (arnikov)

okajenih in osoljenih prve vrste za surove jesti, katere razpošilja podpisani po sledečih nizkih cenah na vse kraje

I. vrste velike ribe okajene gl.	17.—	} v sodih po 600 rib
II. " " " " "	14.50	
III. " " " " "	12.—	
IV. " " " " "	10.50	

slaniki osoljeni

v sodčkih po 5 kil gld. 2.25
" " " " " 10 " " 5.—
na kolodvor Trst proti povzetju ali netto Cassa.

Evgen Dolinar — Trst.

Čebelarsko in sadjerejsko društvo za Kranjsko

odda iz svoje drevesnice več sto 4letnih žlahtnih jabolčnih in hruševih drevesec, lepo visoko izraščene ter močne. Hruške po 60 kr. jabolka po 40 kr. Naročila sprejema društvo na Jesenicah in gosp. O Homan v Radovljici.

V najem dobiti želi nekdo malo domačijo s kakimi 5—7 birni posevke, ali pa kako gostilnico na Koroškem za tri leta. Imé se izve pri vredništvu „Mira“.

Loterijske srečke

od 4. aprila.

Gradec	26	67	16	17	65
Dunaj	75	63	9	46	43

Tržna cena v Celovcu.

Ime blaga	na birne		na hektolitre	
	gld.	kr.	gld.	kr.
pšenica	5	15	6	45
rž	4	80	6	—
ječmen	4	—	5	—
oves	2	60	3	25
hejda	3	59	4	20
turšica	4	—	4	75
pšeno	—	—	—	—
proso	—	—	—	—
grah	—	—	—	—
leča	—	—	—	—
fižol	5	—	6	25
krompir	1	40	1	85
			na kilo	
			gld.	kr.
goveje meso			—	58
telečje meso			—	66
svinjsko meso			—	65
koštrunovo			—	44
maslo			—	98
puter			—	94
prekajen špeh			—	82
frišen špeh			—	70
mast			—	74
100 kil sena			2	20
100 kil slame			1	50
100 kil deteljnega semena			45	—

Na veliki četrtek je bila živahna kupčija, ker je zavolj slabega vremena zaostala v prejšnjih tednih.

V tretjič pridejo na dražbo:

14. apr. Ulzova kmetija v Eisdorfu, pri okr. sodnji v Št. Pavlu.

13. apr. Orašova ali Otrapova kmetija v Klopčah pri Hodišah, cenjena 4875 gld., pri okr. sod. v Celovcu.

25. apr. Wurmitzerjeva p. d. Viktorjeva kmetija v nemški Kapli, cenjena 42.312 gl., pri okr. sodn. v Staremdvoru.